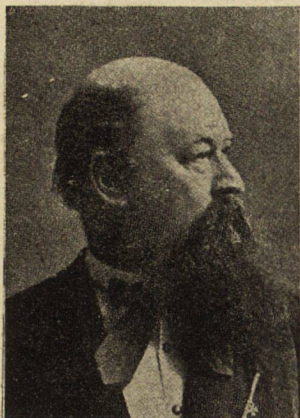

докомическитѣ опери. Творби: една симфония, 2 увертюри, дуо-концертантъ за пиано и чело, концертно за чело, нѣколко оратории и кантати; отъ оперитѣ му — най-популярна е „Микадо“; една голѣма опера „Иванхое“, единъ балетъ, клавирни нѣща и пѣсни.

Супе, Францъ фонъ — Suppé, Franz von — значителенъ оперетенъ ком-

Францъ фонъ Супе

пониствъ, род. 18 апр. 1819 въ Спалато, умр. 21 май 1895 въ Виена, училъ при Зейфридъ и Зехтеръ въ Виенската консерватория; капелмайсторъ въ виенски оперетни театри (отъ 1865 на Леополдщадския театръ). С. е писалъ около 200 оперети (въ Офенбаховъ тонъ), въ които е отразенъ безгрижно веселия и наивно добродушенъ виенски духъ, писалъ: една симфония, нѣколко увертюри (отъ които „Поетъ и селянинъ“ много популярна), една меса и единъ реквиемъ. Отъ оперетитѣ му — най-популярни сж: „Параграфъ 3“, „Десетъ момичета и никакъвъ мъжъ“ (1862), „Дама пика“ (1864), „Хубавата Галатея“ (1865), „Лека кавалерия“ (1866) и „Бокачио“ (1879).

Суспенсионъ, фр. и англ. souspention — (гл. Задържае).

Суспириумъ, лат. suspirium — при мензуралната нотопись — половин-тактова пауза.

Сфорцато или **сфорцандо**, ит. sforzato или sforzando — съкратено sf. или sfz.—внезапно акцентиране — усиляване на тона или акорда.

Схизма, гр. — въ акустиката, се нарича разликата между терцата на 8-таквинта и 15-та горна октава, равна на една стотна часть отъ цѣлия тонъ, поради което не може да бжде схващана отъ ухото и, следователно, въ практическата музика нѣма никакво значение.

Съкращения — (гл. Абревиатури).

Сървисъ, англ. service, фр. servis — Божествената служба въ англиканската църква — равнозначна съ католическата меса и православната литургия.

Сюита — suite, partita, partie ordre — редъ отъ нѣколко части, стоящи въ една тоналностъ — обикновено танцови кжсове съ контрастиращъ характеръ, — въ употрѣба, главно, презъ XVI. XVII и XVIII в. за лютна, пиано, или други инструменти, и за оркестъръ. Началото на такова последване е било въ обичая да се танцува презъ XV и XVI в.—следъ единъ, съ умѣрени движения, танцъ, въ чифтенъ тактъ, — другъ съ по-бързи движения, и въ тривремененъ тактъ: пасамецото е било последвано отъ сартарелото — въ Италия, а следъ паваната е идѣла гайярдата — въ Франция. Съ течение на времето се явява последване отъ 3 и 4 танца, като въ края се е прибавялъ и единъ не танцовъ кжсъ. (Кастелионе): 1 павана, 1 сартарело и 1 токата — всички въ една тоналностъ. — Въ първата четвъртъ на XVII в. се явяватъ и последвания отъ 5 танцови пиеси (Шайнъ): падуана, гайярда, куранта, алеманда и трипла, а въ втората четвъртъ на сжщия вѣкъ се явяватъ и 6 частни С-ти. Въ Италия, въ срѣдата на XVII в., започватъ да култивиратъ С-та вече като самостоятелна форма. Въ сжщото време въ Франция се създава единъ новъ редъ на частитѣ на С-та: алеманда, куранта, сарабанда и жига, който остава като образецъ, а по-късно, се въвежда и една уводна (встѣпнителна), не танцова часть — прелюдия, соната, увертюра, токата.